

KOČKY Z PLAKÁTŮ

Napsala: Lucie Tongelová | Ilustrovala: Denny Nox

Rudolf začal chodit do školy. Pomalu se učil číst a moc ho to bavilo. Zkoušel přečíst všechno, na co přišel: nápisy na obchodech, letáky na sloupech i mamčinu knížku.

Šel takhle jednou po ulici a koukal na všechno kolem sebe. Tatínek ho tahal za ruku, protože spěchali do kroužku na karate. Rudolf ale postřehl plakát s kočkou, kterých kolem sebe vídal spousty. Vždycky si myslel, že lidé se prostě jen chlubí svými krásnými kočkami, ale teď, když to zvládnul přečíst, konečně věděl, o co jde.

„P-O-M-O-Z-T-E-P-R-O-S-Í-M," vyhláskoval Rudolf nahlas, „Z-T-R-A-T-I-L-A-S-E-M-I-L-U-Š-K-A."

„Jé, táto, co tím myslíš, že se ztratila Miluška?" zeptal se tatínka.

„No asi jim kočka někam utekla, nebo se ztratila a majitelé ji hledají. To víš, kočky rády bloudí. To je normální," řekl táta s úsměvem a mrknul na hodinky.

Celou lekci karate nad tím Rudolf přemýšlel. Proč by se kočky ztrácely? To neznají cestu domů? Nebo se jim doma nelíbilo? Ale proč teda viděl tolik plakátů se zmizelými kočkami?

To jich přece nebude tolik, co se jim doma nelíbí, ne?

Dokonce paní trenérka si všimla, že se Rudolfovi něco honí hlavou, když úplně zapomněl svou choreografii na katu a motal se na podložce v kruzích.

Rudolf měl doma papouška. Nedokázal si představit, co by se stalo, kdyby mu papoušek zmizel. Byl to jeho nejlepší kamarád a trávil s ním hodiny tím, že mu zpíval a papoušek Joža opakoval jeho melodii. Rozhodl se tedy, že pomůže cizím lidem a místo kroužku karate (který měl čtyřikrát týdně) bude věnovat čas hledáním koček.

Hned šel nápad oznámit mamince a tátovi. „Jak to myslíš, že budeš hledat ztracené kočky místo karate?" zeptala se maminka s otevřenou pusou. Rudolf chápal, že byla zmatená. Tatínek to ale hned vysvětlil: „Dneska jsme viděli další vyvěšený papír se ztracenou kočkou. Ale Rudolfe, však na karate chodíš rád, ne? A už jsme ti ho zaplatili na celý půlrok."

„Mně se to taky nezdá jako nejlepší nápad. Navíc máš jenom sedm let, motat se sám po městě určitě nebudeš," řekla maminka. „A nechcete je hledat se mnou? Mně je těch koček líto, co když se jim něco stalo? A co ti jejich páníčci? Ti musí být strašně smutní..." řekl Rudolf a do očí mu vyhrkly slzy. Tatínek ho pohladil po vlasech a kouknul na maminku. „Dobře, tak příští týden začneme, jo? Najdeme Milušku a pak se vrátíme ke karate?" zeptal se táta a Rudolf s nadšením přikývnul.

Doufal, že jakmile kočku Milušku najdou, rodiče se pro jejich dobrodružství tak nadchnou, že budou chtít pokračovat. „Ale katu budeš nacvičovat aspoň doma, za měsíc máš závody.“ dodala maminka.

V pondělí se tedy vydali hledat Milušku. Nejdřív se samozřejmě šli pořádně podívat, jak vypadá. Rudolf si její obraz vtiskl do hlavy a pak rodiče uvedl do svého plánu. „Dívejte, bude lepší, když se rozdělíme. Já půjdu s mámou tadyhle k náměstí a táta může jít do téhle ulice. Za půlhodinu si zavoláme a dáme si vědět.“ řekl rodičům, kteří byli z jeho velitelství celí pryč.

Maminka zpočátku do jejich dobrodružství nadšená moc nebyla. Pusu měla celou nakrčenou a často se dívala na mobil na čas. Rudolf jí začal vykládat o všech nových věcech, které se naučil ve škole a to maminku po chvíli nadchlo. Vyptávala se ho na detaily a dokonce zanedlouho složili písničku ohledně písmenek. Rudolf si ale musel připomenout, proč jsou vlastně tam.

„Dívej mami, tam je na okně nějaká bílá kočka, není to ona?“ „Ne, Miluška nemá na hlavě černou skvrnu.“ odpověděla maminka a rozhlížela se na všechny strany. Za rohem narazili do táty. Ten vypadal ztraceněji než kočka Miluška a byl rád, že našel alespoň svou rodinu. Rudolf ho tedy vzal na milost a hledali všichni spolu.

Slunce už zapadalo za vysoké domy, z balkónů se čím dál víc ozývalo cinkání vidliček a kočka byla stále k nenalezení. „Dívej, Rudo, zkusíme to zase zítra, co? Anebo bys šel radši na to karate?“ zeptal se táta. „Ne, ještě jsme ji přece nenašli. Zítra se přesuneme do jiné části města a najdeme ji.“ řekl Rudolf a zamračil se na tátu.

Další den byl Rudolf připraven lépe. Ve sklepě našel starý dalekohled, od sousedky si půjčil kočičí dobrůtky a vzal si dokonce i baterku. Táta a máma už na něj čekali u dveří a společně vykročili do podzimního odpoledne. Tentokrát šli všichni spolu a zanedlouho došli do neprobádané části města.

Po cestě vzpomínali na svou letní dovolenou a udělali si fotku se sochou, která měla místo klasického klobouku večerníčkovskou čepici z papíru. Rudolf byl ve skvělé náladě a byl moc rád, že je s rodiči.

Prolézali každou ulicí, koukali do všech zákoutí, ale Miluška nikde. Naopak, našli nový leták s hledanou kočkou, Mirkem s oranžovým kožichem a dlouhými vousky. To Rudolfa rozhodilo a začal se každou minutu škrábat po hlavě. „Neboj, najdeme i Mirka. Třeba se někde schovává s Miluškou.“ řekla maminka a pohladila synka po hlavě.

Ani druhý den ale neměli úspěch. Potkali sice nějakou kočku, ale ta rozhodně ztraceně nevypadala. Šla si na lov myšek a na ně se ani nepodívala. Po cestě domů Rudolf zjistil, na čem zrovna pracuje tatínek a s maminkou mu navrhli řešení jeho problému. Dneska si na karate ani nevzpomněli.

Ve středu vyrazili na úplný okraj města, kde se ulice přelévaly do polí a luk. Vítr pohupoval trávou a Rudolf obléžel dalekohledem blízké i vzdálené okolí. „Dívejte, tam je nějaká díra v kopci, to vypadá jako **správný úkryt pro kočky**," ukázal Rudolf na protější pole a vydali se tedy jeho směrem. Táta už se potřeboval zachumlat do zimní bundy, trpěl na chlad. Pořádně ho tedy neslyšeli, když si mumlal do límce bundy a povídal jim o tom, **jak s jeho tatínkem jednou taky vyrazili na pole a pouštěli tam draka**.

„Vyletěl tak vysoko, že to byla jenom tečka na nebi. **Pořád ho před sebou vidím**. Táta stál za mnou, přidržoval mi ruku s provázkem a navigoval mě. Foukal vítr jako dneska a byla mi zima. **Ale je to jedna z mých nejlepších vzpomínek**," řekl a zadíval se na nebe, jakoby tam toho draka chtěl najít. Všichni se zastavili a dívali se s ním.

Máma chytla tátu i Rudolfa za ruku a vydali se všichni společně k díře. Byla asi metr a půl vysoká, Rudolf se tam vlezl i ve stoje. Měla betonové okraje, na kterých rašila tráva. Tatínek si vyhrnoval rukávy, ale maminka se na díru pořádně mračila. „**Mně se to nezdá, lézt tady do nějaké díry**. Máme sice baterku, ale co když je tam plno vody a budeme mít všichni mokré boty? Domů je to docela daleko. A ty máš za měsíc závody, abys nebyl nemocný," řekla. „**Ale mami, co když je tam Miluška a Mirek? A co když jim není dobře? A jejich život visí na vlásku? Opravdu si je chceš vzít na svědomí?**“ zeptal se Rudolf s nevinnýma očkama.

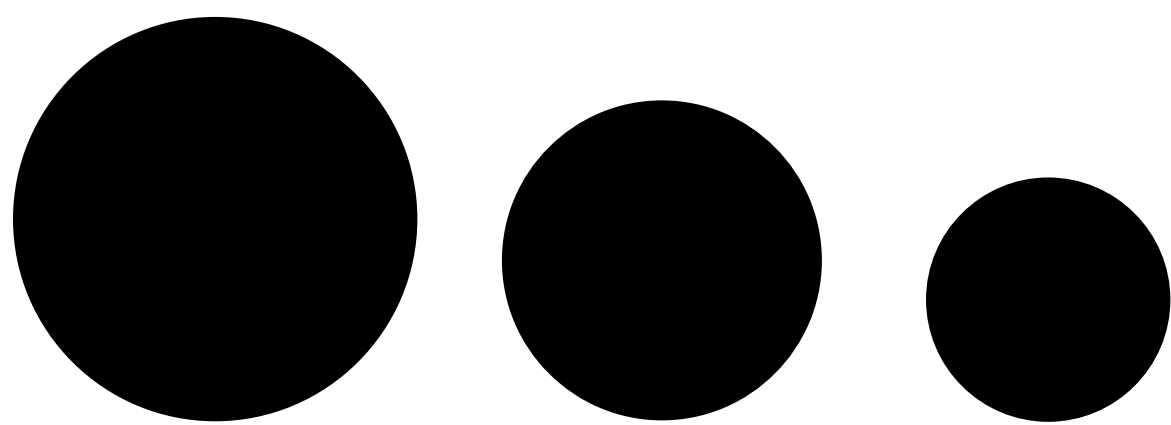
„Ale, od kdy jsi takový pesimista? Určitě jim je dobře a zanedlouho se vrátí domů. **Tohle dobrodružství byl hezký nápad, ale do téhle hluboké temné díry fakt nepůjdeme**. Táto?“ Mamka se otočila na tatínka, aby u něj našla oporu, ale ten se díval dovnitř a mhouřil oči do tmy. „**Dívej, Jaruš, tam něco svítí, vidíš to? Jakoby dvoje oči, tam napravo...**“

Rudolf a maminka k němu hned přiskočili a Rudolfovi se rozbušilo srdce. **Opravdu tam na ně něco svítilo**. A mrkalo. „Čičiči," zkusila to maminka. „**Rudo, vytáhni ty pamlsky, čičiči**." Rudolf hodil smradlavý pamlsek na okraj díry a čekali. Nic se ale nedělo. **Oči v díře pořád svítily a ani se nepohnuly**.

„**No nic, jdu tam. Počkáte tady, nebo co?**“ řekl táta a začal si vyhrnovat i lemy kalhot. Rudolfovi se líbilo jeho zapálení. Takhle nadšeného tatínka dlouho neviděl. Možná mu vzpomínka na draka připomněla, jak se zase ztratit v přítomnosti. „**Já jdu taky. Mami, můžeš tu hlídat**," řekl Rudolf a taky si začal vyhrnovat rukávy bundy.

„**Tak to teda ne, jdu s váma. Ale jakmile zavelím, zdrháme zpět, jo?** Fakt se mi to tu nezdá.“

První šel shrbený táta s baterkou v ruce, uprostřed Rudolf se širokým úsměvem a na konci maminka. Ta dýchala Rudolfovi na krk tak hlasitě, až se na ni musel otočit a zamračit. **Svíticí oči mezitím zmizely**. Rodina pokračovala dál a neotáčela se zpět. Baterka jim ukazovala cestu, která se ubírala směrem doleva. **Všude bylo ticho až na zvuk padajících kapek do vody**.

Najednou baterka zhasla.

Tátka vyjekl a začal mlátit baterkou o dlaň. Maminka znovu začala vydechovat jako naštvaný nosorožec a hledala v kapse mobil. Najednou se ve tmě ozvalo: „**Já už nechci chodit na karate.**”

Táta přestal štrachat s baterkou a chvíli bylo ticho. Pak si máma přidřepala k Rudolfovi. „**Jak nechceš chodit na karate? Už tě to nebaví? Někdo ti tam něco provedl?**” zeptala se ho potichu.

„**Jsem tam pořád. Radši bych byl doma. Karate mě baví, ale je toho fakt moc.**”

Ze tmy se ozval tátův hlas: „Je pravda, že čtyřikrát týdně toho může být hodně. **Díky, žes nám to řekl, Rudo.** Jestli chceš, doma se pobavíme, jak to vyřešit, jo?” „Ano, lásko. Ale nemusíš nám to říkat v nějaké díře na kraji města, klidně nám takové věci pověz doma, jo?” řekla máma.

„Jo, když vy jste furt tak nadšení do toho karate... **nechtěl jsem vám kazit radost.**”

Táta si k němu taky dřepnul a přišlo hromadné objetí. Nechodilo moc často, ale když dorazilo, **Rudovi povolily ramena a celý se uvolnil.** „Dívej, děláš to kvůli sobě, ne kvůli nám. Mě rodiče taky nutili hrát tenis a nakonec jsem to nesnášel. Díky, žes nám to řekl,” pověděl tatínek a spolu s mámou se zvedli.

„Tak, co ty kočky, hm?” zeptala se máma a Ruda slyšel, jak si posmrkla. Jako zázrakem se baterka v tu ránu rozsvítila a mohli pokračovat dál. Následovali světlo baterky nějakou dobu a maminka už zase začínala funět, když uslyšeli něco divného. **Zastavili se a Rudolf vykročil dopředu, blíž ke zvuku.** Nacházeli se zrovna před zatačkou doprava, odkud vyzařovalo teplé světlo. A jakoby tam se tam točilo několik ventilátorů najednou?

Všechny tři hlavy nakoukly za zatačku a všem třem v tu chvíli spadla brada. Dorazili do vysoké síně, kterou prostupovaly kužely světla přicházející z děr na stropě. Po zemi byly rozesté staré trubky, betonové panely a nějaké rozložené auto.

A mezi nimi, na nich, pod nimi a všude kolem, byly kočky. Ruda jich jen tak napočítal kolem patnácti. Všechny ležely na břiše a na jejich zádech tančily... myšky? Vypadalo to, jako by jim dělaly masáže. **Co to mělo být?**

Kočky vrněly jako ty ventilátory a užívaly si tance na zádech. Občas některá z nich zívla a protáhla se, když myška seskočila ze zad dolů. Ruda tomu nemohl uvěřit. Tak tady se schovávají kočky, aby si odpočinuly od lidí? **Tady jsou všechny ty kočky z letáků na sloupech?**

Podíval se na maminku a tatínka. Máma měla pusku stále otevřenou, ale když si všimla Rudolfova pohledu, hned ji zavřela. „**Dívej, tamhle je Miluška, aspoň myslím,**” pošeptal tatínek a ukázal prstem na bílou kočku, která ležela na starém autě a po zádech jí skákaly hned dvě myši. „A tamhle Mirek,” řekl zase tatínek a Rudolf musel uznat, že táta má skvělý zrak i v takovém přitmí. **Kočky si jich ani nevšimly, jak byly ponořené do svých masáží.** Rudovi u nohy šustla myš.

„**No, tak jsme se ujistili, že se mají dobře.** Můžeme jít zpátky?” zeptala se maminka. Očividně jí ta situace nebyla příjemná. Když vystoupili ven z betonové díry, začínal západ slunce. Chvíli na něj všichni koukali a mlčky se vydali domů.

Další pondělí měl jít Rudolf původně na karate, ale s rodiči se domluvil, že si dá na chvíli pauzu, a pak se uvidí. Když šli s tátou přes město, všimli si bílé kočky, která na ně mňoukla zpoza rohu: **Miluška se vrátila domů.**

A Rudolf šel s tatínkem pouštět draka. A další pondělí zase a to potom taky. **Paráda.**

A teď ty:

Vymysli alespoň 3 věci, které by mohly dělat ztracené kočky, aby si na chvíli odpočinuly od lidského světa.

Možná chodí do čtenářského klubu? Nebo pořádají hromadnou plavbu před oceán? Co myslíš?

Můžeš své nápady sdílet na naši čtenářskou nástěnku a ukázat ostatním čtenářům, co jsi vymyslel/a!